

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

végzése

Az ügy száma: Gfv.III.30.312/2022/7.

A tanács tagjai: Dr. Farkas Attila a tanács elnöke

Dr. Bajnok István előadó bíró

Dr. Pataki Árpád bíró

Salamonné dr. Piltz Judit bíró

Dr. Zumbók Péter bíró

Az adós: adós1

A felszámoló: felszámoló1

A felszámoló képviselője: dr. G. Gy. kamarai jogtanácsos cím1

A kifogásoló: kifogásoló

A kifogásoló képviselője: Korompainé dr. Angyal Erzsébet ügyvéd cím2

A per tárgya: felszámolási eljárásban előterjesztett kifogás

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: kifogásoló

A másodfokú bíróság neve és a felülvizsgálni kért jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 15.Fpkhf.43.108/2022/2. számú végzés

Az elsőfokú bíróság neve és határozatának száma:

Fővárosi Törvényszék 24.Fpkh.251/2021/8. számú végzés

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős végzést hatályában fenntartja.

Kötelezi a kifogást előterjesztőt, hogy 15 napon belül fizessen meg a felszámolónak 20.000 (húszezer) Ft felülvizsgálati eljárási költséget.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság az adós felszámolását 2015. március 5-i kezdő időponttal rendelte el. Az adós befektetési vállalkozás, melynek felszámolására a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) rendelkezéseit a befektetési vállalkozásokról és az árutőzsdei szolgáltatókról, valamint az általuk végezhető tevékenységek szabályairól szóló 2007. évi CXXXVIII. törvény (a továbbiakban: Bszt.) szabályaival kiegészítve, módosítva kell alkalmazni. A Bszt. 124. § (2) bekezdése alapján felszámolóként a felszámoló2 Kft. került kirendelésre.

A kifogás, és a felszámoló ellenkérelem

[2] A kifogást előterjesztő hitelező 2021. augusztus 25-én nyújtott be kifogást, amelyben előadta, hogy a felszámoló 2021. augusztus 12-i tájékoztatásából tudomást szerzett arról, hogy a felszámoló nem vonta be az ügyfélvagyon visszafizetésébe az adós 305 millió forint pénzeszközét és további pénzzé tehető követeléseit, ezzel az eljárásával pedig a felszámoló megsértette a Bszt. 136. § (1) és (4) bekezdését. Kérte a felszámoló kötelezését,

hogy az ügyfelek tulajdonát képező pénzeszközök adós által visszafizethető (kiadható) mennyiségét úgy állapítsa meg, hogy a visszafizetés fedezeteként vegye figyelembe az adós 2015. március 4-ei mérlege szerinti, pénzzé tehető teljes vagyonát, az eszközök fajtájától függetlenül.

[3] A felszámoló a kifogás elutasítását kérte. Előadta, hogy a felszámolás kezdetén meghatározta, hogy az adósnál meglévő eszközök közül melyek képezik az adós saját vagyonát és melyek minősülnek ügyféleszköznek. A vagyonfelmérés során a felszámolási nyitómérleg készítésekor az adós saját vagyonába tartozó pénzeszközállomány meghatározásakor kizárólag azoknak a pénzforgalmi és letéti számláknak az egyenlegét vette figyelembe, amelyekről minden kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy arra megbízói vagyon nem került. Kifejtette: a Bszt. 136. § (1) és (4) bekezdésének rendelkezései alapján az ügyfélvagyon kiadására az adós saját vagyonából nem kerülhet sor. A Bszt. 136. § (1) bekezdése csak abban az esetben alkalmazható, ha a felszámoló által vezetett nyilvántartás és a befektetői követelések egyezősége alapján az ügyfelekkel történő elszámolást akadályozó körülmény nem merül fel. Jelen ügyben az ügyfelek vagyonában jelentős hiány áll fenn, így a Bszt. 136. § (1) bekezdése nem volt alkalmazható, a felszámolónak a Bszt. 136. § (4) bekezdése szerint kellett eljárnia. Kiemelte: a Bszt. 136. § (2) bekezdés c) pontja és a 136. § (4) bekezdés c) pontja rögzíti, hogy az ügyfeleknek a ki nem adható vagyonra vonatkozó (kiadási) igénye hitelezői igényné alakul át, amely a Cstv.-ben meghatározott sorrend szerint érvényesíthető az adós felszámolási vagyonával szemben. Amennyiben a felszámolási vagyon már ezt megelőzően, a vagyonkiadás során felhasználásra kerülne, abban az esetben ezeknek a rendelkezéseknek nem lenne értelme, mivel a hitelezői igény kielégítésére már semmilyen vagyon nem lenne fedezetként bevonható.

Az első- és a másodfokú bíróság határozata

[4] Az elsőfokú bíróság végzésével a kifogást elutasította. Határozatának indokolásában ismertetette az adott ügyben irányadó, lényeges jogszabályi rendelkezéseket így többek között a Cstv. 2021. augusztus 25-én hatályos 51. § (1) bekezdését, valamint a Bszt. 136. § (1), (3) és (4) bekezdését.

[5] Leszögezte, hogy a kifogás tartalma alapján arról kellett döntenie, hogy a felszámoló a kifogás előterjesztésekor a Bszt. 136. § (1) bekezdése szerint járt-e el. Rámutatott, hogy a felek között nem volt vitatott, és a bíróságnak is hivatalos tudomása van arról, hogy a felszámoló a vagyonfelmérés alapján már a felszámolás kezdetén megállapította, hogy a Bszt. 136. § (1) bekezdésében foglaltak teljesítését, azaz az ügyfelekkel történő elszámolást akadályozó körülmény merült fel. Az adós Clavis-rendszerében nyilvántartott kiadási kötelezettséggel érintett ügyfélvagyon ugyanis egyes instrumentumok esetében az adós nevére az egyes letéti helyeken megnyitott, ügyfélvagyon nyilvántartására létrejött számlákon teljes egészében nem lelhető fel, ténylegesen csak részben áll rendelkezésre.

[6] Kifejtette: a letéti hely és az adós nyilvántartása egymástól elkülönül, mivel az adós csak nyilvántartja az ügyfélvagyont, a letéti helyeken pedig az adós nevére megnyitott, összevont ügyfélszámlákon ténylegesen az a mennyiség szerepel, amelyet a felszámoló az ügyfelek részére összességében kiadhatott, azaz rendelkezésre állt a felszámolás kezdetén. A

felszámoló megállapította, hogy az adós Clavis nyilvántartó rendszere megfelelően tartalmazza az ügyfelek pénzeszközökre és pénzügyi eszközeire vonatkozó igényét. A nyilvántartó rendszer adatai alapján határozta meg, hogy az egyes vagyonelemek vonatkozásában mekkora az ügyfelek összesített egyenlege, amelyre kiadási kötelezettsége van adósnak. Ezzel párhuzamosan a felszámoló felmérte, hogy az egyes letéti helyeken mekkora a ténylegesen rendelkezésre álló vagyon, valamint azt, hogy mely ügyfelek részére lett nevesített alszámla megnyitva és azokon milyen mennyiségű pénzügyi eszköz található. A felszámolást megelőzően az egyes ügyfelek nevére külön, díj ellenében kötött egyedi megállapodások alapján megnyitott alszámlákon ezeknek az ügyfeleknek névre szólóan lettek letétbe helyezve az értékpapírok vagy pénzeszközök. Az ilyen ügyfelek esetében a felszámoló alkalmazni tudta a Bszt. 136. § (2) bekezdés a) pontjában és (4) bekezdés a) pontjában foglaltakat, a hiányzó vagyonelemeket a Bszt. 136. § (2) bekezdés c) pontja alapján a Cstv. 57. § (1) bekezdés a) pontját követő, b) pontját megelőző kategóriában hitelezői igényként tartja nyilván.

[7] Mindezek alapján megállapította, hogy a felszámoló eljárása megfelelt a Bszt. 136. § (1) és (4) bekezdésében foglaltaknak, nem követett el jogszabálysértést, amikor a vagyonfelmérés eredménye alapján megállapított ügyfélvagyon kiadását akadályozó körülményre, az ügyfélvagyonban kimutatott hiányra tekintettel a ténylegesen meglévő vagyonelemeket a Bszt. 136. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a letéti helyeken egyedi, nevesített alszámlával rendelkező ügyfelek részére a Bszt. 136. § (2) bekezdés a) pontjában és (4) bekezdés a) pontjában foglaltak szerint, valamint a Bszt. 136. § (3) bekezdése alapján a hiánnyal érintett eszközökre tekintettel elvégzett homogén csoportképzés arányszámait alapján az érintett ügyfelek részére haladéktalanul kiadta, a hiányzó vagyonelemeket pedig a Bszt. 136. § (2) bekezdés c) pontja alapján a Cstv. 57. § (1) bekezdés a) pontját követő, b) pontját megelőző kategóriában hitelezői igényként tartja nyilván.

[8] A kifogásoló hitelező fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. Határozatának indokolásában rögzítette, hogy a kifogásoló fellebbezésében az elsőfokú végzés hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte azzal, hogy az elsőfokú bíróság az újabb eljárásban állapítsa meg, hogy a kifogásolt felszámolói intézkedés, a pénzeszközök vagyonfelmérése és a vagyonfelmérés eredménye, megfelel-e a Bszt. 136. § (1) bekezdése előírásának, azaz állapítsa meg, „hogy az ügyfélnek az adósnál nyilvántartott pénzeszköze, valamint az ügyfél tulajdonában lévő vagy őt megillető pénzeszköz, nem képezi a felszámolási vagyon részét.” Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási jogszabályokat megsértve nem vizsgálta a kifogásolt felszámolói intézkedést és nem állapította meg, hogy a kifogásolt vagyonfelmérés megfelel-e a Bszt. előírásainak.

[9] Az ítéletábra leszögezte: a Cstv. 6. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 146. § (1) bekezdése alapján a kifogást a másodfokú eljárásban megváltoztatni nem lehet, így az elsőfokú bíróság végzése nem helyezhető hatályon kívül a fellebbezésben előadott új kérelem (helyes volt-e a felszámoló által elvégzett vagyonfelmérés) elbírálása céljából. A hitelező által hivatkozott jogszabályi rendelkezések megsértése sem állapítható meg, az elsőfokú bíróság ugyanis a kifogásban előadott kérelem alapján vizsgálta a felszámoló eljárását, döntését pedig kellően megindokolta.

[10] A felszámoló az elsőfokú eljárásban és a fellebbezésre tett észrevételben is helyesen mutatott rá arra, hogy az adós saját vagyona nem vonható be az ügyfélvagyon kiadásának körébe. Mivel az a felszámolás körébe tartozó vagyon részét képezi, kizárólag a felszámolási költségek és a hitelezői igények kielégítésére szolgál [Cstv. 57. § (1), (2) bekezdései]. A Cstv. és a Bszt. rendelkezéseiből egyértelműen következik, hogy az adós vagyonából az ügyfelek csak a Bszt. 136. § (2) bekezdés c) pontja és a (4) bekezdés c) pontja szerint hitelezői igényné vált követelésük kielégítéseként, a Cstv. 57. § (1) bekezdés szerinti kielégítési sorrendben részesülhetnek. Ebből következően alaptalanul kérte a hitelező a felszámoló arra kötelezését, hogy az ügyfélvagyon visszafizetésébe vonja be az adós 305 millió forint pénzeszközét és további pénzzé tehető követeléseit, erre ugyanis a felszámolónak a fenti jogszabályi rendelkezések alapján nincs módja. A kifogás azért alaptalan, mert a felszámoló kötelezésére irányuló kifogásnak nincs jogalapja, ezért azt el kellett utasítani.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[11] A kifogást előterjesztő hitelező felülvizsgálati kérelmében a jogerős végzésnek az elsőfokú végzésre is kiterjedő hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte azzal, hogy az elsőfokú bíróság állapítsa meg, hogy a „felszámoló megsértette-e a Bszt. 136. § (1) bekezdés előírását, hogy az ügyfelek adósnál nyilvántartott pénzeszköze nem képezi a felszámolási vagyon részét”. Állította, hogy a jogerős végzés sérti a Bszt. 136. § (1) bekezdését, továbbá a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 2. (1) bekezdését és 3. § (6) bekezdését.

[12] Arra hivatkozott, hogy a kifogásában – a másodfokú végzés téves megállapításával szemben –nem a felszámolási vagyont kérte bevonni az ügyfeleknek kiadandó pénzeszközök körébe, hanem a 305 millió forintot kérte ügyfélvagyonnak kell tekinteni. A kifogás azt tartalmazza, hogy a felszámoló megsértette a Bszt. 136. § (1) bekezdését, amikor a 305 millió forintot nem ügyfélvagyonnak, hanem az adós saját vagyonának tekintette. A másodfokú bíróság is megsértette a Bszt. 136. § (1) bekezdését, amikor a 305 millió forintot az adós saját vagyonának minősítette.

[13] Jogszabálysértőnek és alaptalannak tartotta a jogerős végzésnek azt a megállapítását, hogy a fellebbezésében meg nem engedett módon megváltoztatta volna a kifogást, és ezért alaptalan a fellebbezése. Állította, a kifogását nem változtatta meg, hanem a fellebbezésben azt kérte, hogy – miután az elsőfokú bíróság nem döntött a kifogásolt jogszabálysértésről, vagyis arról, hogy megsértette-e a felszámoló a Bszt. 136. § hivatkozott előírását – a másodfokú bíróság utasítsa az elsőfokú bíróságot új eljárásra és a jogvita eldöntésére, annak megállapítása érdekében, hogy „a kifogásolt felszámolói intézkedés – a pénzeszközök vagyonszármazéka – megfelel-e a Bszt. 136. § (1) bekezdésének, hogy az ügyfélnek az adósnál nyilvántartott pénzeszköze nem képezi a felszámolási vagyon részét”. Az idézett fellebbezési kérelem alapján megállapítható, hogy valótlan és iratellenes a másodfokú végzésnek az megállapítása, hogy a fellebbezésben megváltoztatta a kifogás tartalmát, és a fellebbezésben mást kifogásolt, mint eredeti kifogásában.

[14] Az eljáró bíróságok a régi Pp. 2. § (1) bekezdését megsértve nem bírálták el a „kifogásolt felszámolói jogszabálysértést”, hogy megsértette-e a felszámoló a Bszt. 136. § (1)

bekezdés előírását, hogy az ügyfelek pénzeszközei nem képezik a felszámolási vagyon részét. Az elsőfokú végzés csak egy másik, egy nem is kifogásolt és másik jogszabályi előírás alá tartozó felszámolói intézkedés, a vagyonkiadás szabályszerűségét vizsgálta, és erről állapította meg, hogy az ügyfélvagyon kiadása során nem sértett jogszabályt a felszámoló. Ugyanakkor a kifogása nem erre az intézkedésre, tehát nem a vagyonkiadásra vonatkozott, hanem a vagyonkiadást megelőző intézkedést kifogásolta, ami azonban elbírálatlan maradt, arról az eljáró bíróságok nem döntöttek.

[15] Álláspontja szerint megsértette a másodfokú bíróság a régi Pp. 3. § (6) bekezdését is, mert nem küldte meg neki a felszámoló fellebbezési ellenkérelmét, amire így nem tudott reagálni.

[16] A felszámoló felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős végzés hatályában fenntartását kérte.

A Kúria döntése és jogi indokai

[17] A Kúria a jogerős végzést a Cstv. 6. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó régi Pp. 275. § (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta, és azt a hivatkozott indokok alapján nem találta jogszabálysértőnek.

[18] Előrebocsátja a Kúria a felülvizsgálati eljárás lényegével és korlátaival kapcsolatban, hogy felülbírálati jogkörét az adott ügyben nem irányadó, három kivételtől eltekintve, a felülvizsgálati kérelem korlátján belül, a hatvannapos határidőben érkezett perorvoslati kérelemben – a következőkben kifejtettek szerint érdemi vizsgálatra alkalmas tartalommal – megjelölt jogszabálysértések vizsgálatával gyakorolhatja. A régi Pp. 272. § (1) és (2) bekezdései értelmében, amelyeket a Cstv. 6. § (3) bekezdése alapján a felszámolási eljárásban is alkalmazni kell – miként azokat az 1/2016. (II. 15.) PK vélemény értelmezte – a jogerős ítélet több rendelkezését támadó, avagy több egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozó felülvizsgálati kérelemnek valamennyi hivatkozás tekintetében rendelkeznie kell a törvényben meghatározott, egymással szoros logikai és perjogi kapcsolatban álló kötelező tartalmi kellékekkel. Ezek a támadott határozat, a jogszabálysértés és azzal összhangban a megsértett jogszabályhely megjelölése, a jogorvoslati kérelem indokainak ismertetése és a Kúria döntésére irányuló határozott kérelem. Több jogszabálysértésre alapított felülvizsgálati kérelemnek valamennyi jogszabálysértés tekintetében teljesítenie kell az előzőekben bemutatott tartalmi elvárást, ellenkező esetben a tartalmilag fogyatékos felülvizsgálati kérelmet – vonatkozó részében – a Kúria nem vizsgálhatja érdemben. A régi Pp. 272. §-át 2012. szeptember 1-jei hatállyal módosító, az igazságügyi és közigazgatási tárgyú törvények módosításáról szóló 2012. évi CXVII. törvény 9. §-a és 17. §-a eredményeként a 2012. október 31-e után jogerőre emelkedett határozatok ellen benyújtott felülvizsgálati kérelmek kötelező tartalmi eleme – egyebek mellett – a megsértett jogszabályhely megjelölése, amelyet – az 1/2016. (II. 15.) PK vélemény 3. pontjához fűzött indokolásból kitűnően – konkrétan, a jogforrás, a paragrafusszám, az esetleges bekezdések és pontok számának megadásával kell meghatározni, követelmény továbbá az is, hogy az így megjelölt jogszabályhely megfeleljen a jogszabálysértés szöveges körülírásának.

[19] Megjegyzi a Kúria, hogy a régi Pp. 272. § (3) bekezdése értelmében egyedül akkor térhet el a felülvizsgálati kérelemben tévesen megjelölt konkrét jogszabályhelyektől az állított jogszabálysértések vizsgálata során, ha e körben nyilvánvaló, azonosítható elírás történt. Jelen ügyben e szabály alkalmazására nem volt mód.

[20] A kifogásoló hitelező felülvizsgálati kérelmében azt állította, hogy az eljáró bíróságok tévesen értelmezték az eredetileg előterjesztett kifogása tartalmát, ebből következően pedig egyrészt a fellebbezésében előadottakat tévesen minősítette a másodfokú bíróság a kifogás megváltoztatásának, másrészt pedig emiatt az eljáró bíróságok nem is bírálták el a kifogását. E hivatkozáshoz kapcsolódóan azonban a felülvizsgálati kérelme eredményességéhez – a felülvizsgálati eljárás ismertetett sajátosságai miatt – a jogerős végzés ez okból történő jogszabálysértő voltát konkrét és adekvát jogszabályi hivatkozással kellett volna alátámasztania. A jogerős végzés a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott fenti eljárási okok miatt a régi Pp. 3. § (1) és (2) bekezdésére, 213. §-ára, illetve 146. §-ára hivatkozással lett volna támadható. A régi Pp.-nek a felülvizsgálati kérelemben e körben hivatkozott 2. § (1) bekezdése, amely alapvető jelleggel rögzíti a felek jogát a jogviták elbírálásához (bírósághoz fordulás joga), a tisztességes eljáráshoz és a jogviták észszerű időn belül történő befejezéséhez, nem volt megfeleltethető a felülvizsgálati kérelemben szövegesen hivatkozott eljárási szabálysértéseknek. A kifogásoló hitelező ekként a felülvizsgálati kérelmében az előadott eljárási jogszabálysértéssel adekvát eljárásjogi jogszabályi rendelkezést nem jelölt meg. A felülvizsgálati kérelemnek ez a tartalmi hiányossága – a korábban kifejtetteknek megfelelően – kizárta a felülvizsgálati kérelem érdemi vizsgálatát ebben a kérdésben. Ezért érdemben nem volt vizsgálható, hogy az eljáró bíróságok helytállóan állapították-e meg a hitelező kifogásának tartalmát, és ehhez képest a másodfokú bíróság helytállóan minősítette-e a hitelező fellebbezésében előadottakat az eredeti kifogása meg nem engedett megváltoztatásának.

[21] A fentiekre tekintettel pedig az eljáró bíróságok – a felülvizsgálati eljárásban is így irányadó tartalmú – kifogás érdeméről jogszabálysértés nélkül foglaltak állást. Helyesen jutottak arra a jogi következtetésre, hogy alaptalanul kérte a hitelező a felszámoló arra történő kötelezését, hogy az ügyfélvagyon visszafizetésébe vonja be az adós 305 millió forint pénzeszközét és további pénzzé tehető követeléseit. Erre ugyanis a felszámolónak a Bszt. hivatkozott rendelkezései alapján nincs módja, a felszámoló kötelezésére irányuló kifogásnak nincs jogalapja. Megjegyzi a Kúria, hogy az így elbírált kifogás elutasításának helytálló voltát a kifogásoló sem vitatta a felülvizsgálati kérelmében, az általa a jogerős végzésben elbíráltathoz képest eltérő tartalommal állított kifogás vizsgálatára pedig a fent már kifejtettek szerint a felülvizsgálati eljárásban nem kerülhetett sor.

[22] Az eljárási szabályok megsértése a régi Pp. 275. § (3) és (4) bekezdése értelmében akkor adhat alapot a felülvizsgálati kérelemmel támadott jogerős végzés hatályon kívül helyezésére, ha lényegesen kihatott az ügy érdemi elbírálására. Ilyen, az ügy érdemi elbírálására kiható lényeges eljárási szabálysértés pedig az ügyben a másodfokú eljárás során sem történt. A végzés elleni fellebbezés elbírálását megelőző intézkedések köréről, így az ellenérdekű fél észrevételének beszerzéséről, valamint a fellebbezés elbírálásának rendjéről a régi Pp. speciális szabálya, a 257. § (1) bekezdése rendelkezik. E szabályozás értelmében a végzések elleni fellebbezések elbírálása jóval egyszerűbb eljárási rendben történik, mint az ítéletek elleni fellebbezéseké. Így a végzés elleni fellebbezéssel szemben az ellenérdekű fél fellebbezési ellenkérelmet sem terjeszt elő, és nincs helye csatlakozó fellebbezésnek sem. Az ellenérdekű fél a fellebbezésre csupán észrevételeket tehet, amelyeket az elsőfokú bíróság

szerez be, majd az iratokat a fellebbezés elbírálása végett az esetlegesen előterjesztett észrevételekkel együtt felterjeszti a másodfokú bírósághoz. A másodfokú bíróság a fellebbezés elbírálása előtt a szükséghez képest meghallgathatja a feleket, de ennek megítélése is az ő belátásától függ, más előzetes intézkedést pedig a régi Pp. a végzés elleni fellebbezések esetében nem ír elő a számára, a másodfokú bíróság feladata, hogy a fellebbezést a felterjesztett iratok alapján – tárgyaláson kívül – elbírálja. A végzés elleni elbírálásának időpontjáról a régi Pp. szabályai szerint a bíróságnak nem kell a feleket értesítenie. Ha a felek a fellebbezésben, illetve az arra adott észrevételben valamely kérelmet nem terjesztenek elő, viselik annak kockázatát, hogy a később előadott kérelmet a bíróság már nem veheti figyelembe, ha időközben a fellebbezést érdemben elbírálta (BH2007. 378.).

[23] Az elsőfokú végzés elleni fellebbezés elbírálása az adott esetben az ismertetett eljárási rendnek megfelelően történt meg. A kifogást előterjesztőt a fegyveregyenlőség elvének érvényesülését illetően érdemi jogsérelem a másodfokú eljárásban sem érte, a fellebbezésében előadottakat vizsgálta meg a másodfokú bíróság az elsőfokú eljárás iratai tükrében, új, a kifogást előterjesztő által nem ismert bizonyítékot a döntése meghozatala során nem vett figyelembe. A másodfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a kifogást előterjesztő a fellebbezésében megváltoztatta az eredeti kifogását, a kifogás és a fellebbezés egybevetésén alapszik, nem más iratokon vagy új bizonyítékokon, tehát a másodfokú bíróság a kifogást előterjesztő saját nyilatkozatai alapján jutott erre a következtetésre. Azt, hogy a másodfokú bíróság e következtetése helyes-e vagy jogszabálysértő, a Kúria érdemben vizsgálhatta volna, ha a kifogást előterjesztő a jogszabálysértés szöveges előadása mellett a megsértett konkrét, adekvát jogszabályhelyet is megjelöli, erre azonban az említettek szerint nem került sor.

[24] A fentieknek megfelelően a Kúria a jogerős végzést a régi Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alkalmazott jogszabályok és az alkalmazott joggyakorlat

[25] A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rég. Pp.) 272. § (1) bekezdés, 272. § (2) bekezdés.

A döntés elvi tartalma

[26] Érdemben csak a felülvizsgálati kérelemben írt, a tartalmi követelményeknek megfelelően előterjesztett hivatkozások vizsgálhatók.

Záró rész

[27] A kifogásoló hitelező felülvizsgálati kérelme alaptalan volt, ezért a régi Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó régi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felszámoló felülvizsgálati eljárással kapcsolatban felmerült költségét, amely a jogi képviselével felmerült jogtanácsosi munkadíjból áll. Ennek összegét a Kúria a bírósági

eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3)-(6) bekezdései alapján a kifejtett jogi képviseleti tevékenységgel arányosan állapította meg.

[28] A végzés ellen a felülvizsgálatot a régi Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki.

[29] A Kúria tárgyaláson kívül hozta meg határozatát.

Budapest, 2023. június 13.

Dr. Farkas Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Bajnok István s.k. előadó bíró, Salamonné dr. Piltz Judit s.k. bíró, Dr. Pataki Árpád s.k. bíró, Dr. Zumbók Péter s.k. bíró

A kiadmány hitelélül: